

overstiger det regulerede grundbeløb efter stk. 3, og fuldt ud i det omfang, det overstiger dette grundbeløb.

Stk. 3. Det årlige grundbeløb, som er på 10.000 kr., reguleres som angivet i § 6 F. Omfatter indkomstansættelsen en anden periode end et år, udgør det regulerede grundbeløb for hver kalendermåned, der begynder i perioden, $\frac{1}{12}$ af det regulerede årlige grundbeløb.

Stk. 4. Ægtefæller, der sambeskattes ved indkomstårets udløb, kan hver for sig fradrage renteudgifter m. v. i det omfang, udgifterne ikke overstiger vedkommendes renteindtægter i det pågældende år, hvis

- a) ægteskabet er indgået i indkomståret og hustruen for tiden for ægteskabet har haft udgifter som nævnt i stk. 1, eller
- b) hustruen i forbindelse med indkomst, hvoraf hun skatteansættes særskilt efter kildeskattelovens § 4, stk. 2, litra a) eller b), har haft udgifter som nævnt i stk. 1.

Er en ægtefælles renteindtægter større end dennes renteudgifter m. v., lægges forskelsbeløbet til den anden ægtefælles renteindtægter ved beregningen efter 1. pkt.

Stk. 5. Overstiger en ægtefælles renteudgifter m. v. i tilfælde som omhandlet i stk. 4, litra a) og b), vedkommendes renteindtægter i det pågældende år, eventuelt forhøjet efter stk. 4, 2. pkt., kan den overskydende renteudgift m. v. ved opgørelsen af vedkommendes skattepligtige indkomst fradrages for halvdelens vedkommende i det omfang, den ikke overstiger halvdelen af det regulerede grundbeløb efter stk. 3, og fuldt ud i det omfang, den overskydende renteudgift m. v. overstiger halvdelen af dette grundbeløb, jfr. dog 2. punktum. Er den ene af ægtefællernes overskydende renteudgift m. v. mindre end halvdelen af det regulerede grundbeløb efter stk. 3, skal der tages hensyn til forskelsbeløbet ved begrænsningen af den anden ægtefælles rentefradrag. Finansministeren fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 6. Finansministeren fastsætter regler

om begrænsning af fradragsretten for renteudgifter m. v. for sambeskattede ægtefæller med skattepligtsperioder af forskellig længde og for ægtefæller, hvis sambeskatning er ophørt i løbet af indkomståret. Finansministeren fastsætter endvidere regler om begrænsning af fradragsretten, hvor der for en længstlevende ægtefælle foretages to ansættelser efter reglen i kildeskattelovens § 13, stk. 1, 2. pkt., og hustruen i forbindelse med sin særskilte indkomst har haft udgifter som nævnt i stk. 1.

Stk. 7. Er løbetiden for et lån 2 år eller derover, kan ligningsmyndigheden, såfremt låneaftalen fastsætter forfaldstidspunktet for de i stk. 1, litra a)-c), nævnte renter m. v. med større mellemrum end 1 år, ved ansættelsen af den skattepligtige indkomst foretage en fordeling af renteudgifterne m. v., således at udgifterne henføres til de indkomstår, de vedrører.“

Bemærkninger.

Det radikale venstre kan tiltræde det sigte, som ligger bag regeringens forslag om at begrænse skatteydernes adgang til at fradrage renteudgifter i indkomstopgørelsen. Partiet finder imidlertid, at 4.000 kr.'s-reglen er for massiv i sine virkninger og i for høj grad rammer den lille skatteyder, der har bestræbt sig for at holde gælden i sin ejendom nede og undgå forbrugsgæld, og som derfor måske kun har renteudgifter i størrelsesordenen 4.000 kr.

Ved at indføre den her foreslåede regel om, at kun halvdelen af renteudgifterne kan bringes til fradrag — dog således at den maksimale begrænsning for den enkelte skatteyder fastsættes til 5.000 kr. — fordeles virkningerne af rentefradragsbegrænsningen på en socialt bedre afbalanceret måde mellem skatteydere med små og skatteydere med store rentefradrag, og provenumæssigt er reglen også acceptabel, idet den giver staten ca. 1.500 millioner kr., hvor regeringsforslaget gav 1.550 millioner kr.